H. C. Andersen - Eventyr 068: **"Hun duede ikke." (1855/1853)** Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	**H. C. Andersen - Eventyr 068:** **"Hun duede ikke" (1855/1853)** Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Byfogden stod ved det aabne Vindue; han var i Mansket-Skjorte, med Brystnaal i Kalvekrydset og overordenlig vel barberet, selvgjort Arbeide; dog var han kommet til at give sig et lille Snit, men hen over det sad en Lap Avis-Papir. "Hør, du Lille!" raabte han. Og den Lille var ingen anden end Vaskerkonens Søn, der netop gik forbi og ærbødig tog sin Kasket af; den var knækket i Skyggen og indrettet til at putte i Lommen. I de fattige, men rene og særdeles vel lappede Klæder og med svære Træskoe, stod Drengen ærbødig, som var det for Kongen selv han stod. "Du er en god Dreng!" sagde Byfogden, "Du er en høflig Dreng! din Moder skyller vel Tøi nede ved Aaen; der skal Du ned med det, Du har i Lommen. Det er en slem Ting med din Moder! hvormeget har Du der?" "En halv Pægel!" sagde Drengen med forskrækket, halv sagte Stemme. "Og imorges fik hun det samme!" vedblev Manden. "Nei, igaar var det!" svarede Drengen. "To halve gjør en heel! - Hun duer ikke! Det er sørgeligt med den Klasse af Folket! Siig til din Moder, at hun skulde skamme sig! og bliv aldrig Du en Drukkenboldt, men det bliver Du nok! - Stakkels Barn! - Gaa nu!" Og Drengen gik; Kasketten beholdt han i Haanden, og Vinden blæste paa hans gule Haar,	Byfogeden stod ved det åbne vindue; han var i manchetskjorte, med brystnål i sin kalvekrøs-skjorte og overordentlig vel barberet, selvgjort arbejde; dog var han kommet til at give sig et lille snit, men hen over det sad en lap avispapir. “Hør, du lille!” råbte han. Og den lille var såmænd vaskekonens søn, der netop gik forbi og ærbødig tog sin kasket af; den var knækket i skyggen og indrettet til at putte i lommen. I det fattige, men rene og pænt lappede tøj og med tunge træsko, stod drengen ærbødig, som var det foran kongen selv han stod. “Du er en god dreng!” sagde byfogeden, “du er en høflig dreng! Din mor skyller vel tøj nede ved åen; og dér skal du ned med det, du har i lommen. Det er en slem ting med din mor! Hvor meget har du der?” “En halv flaske!” sagde drengen med forskrækket, halvsvag stemme. “Og i morges fik hun sikkert det samme, ikke? fortsatte manden. “Nej, det var i går!” svarede drengen. “Og to halve giver en hel! – Hun dur ikke! Det er sørgeligt med den klasse af folket! Sig til din mor, at hun skulle skamme sig! Bliv du aldrig selv en drukkenbolt, men det bliver du nok! – Stakkels barn! – Gå nu!” - Og drengen gik. Kasketten beholdt han i hånden, og vinden blæste på hans gule hår, så at det

saa at det reiste sig i lange Totter. Han gik om af Gaden, ind i Gyden, ned til Aaen, hvor Moderen stod ude i Vandet ved Toestolen og slog med Tærskelen paa det svære Linned. Der var Strømning i Vandet, thi Vandmøllens Sluser vare oppe, Lagenet drev for Strømmen og var nær ved at rive Toestolen om; Vaskerkonen maatte holde imod.	rejste sig i lange totter. Han gik om af gaden, ind i gyden, ned til åen, hvor moren stod ude i vandet ved den lille vaske-bænk og slog med tærske-brættet på det svære, tunge linned. Der var strømninger i vandet, for vandmøllens sluser var oppe; lagnet drev for strømmen og var nær ved at rive vaskebænken med; vaskekonen måtte holde imod.
"Jeg er nær ved at seile!" sagde hun, "det er godt, at Du kommer, for jeg kan trænge til at faae lidt Hjelp paa Kræfterne! det er koldt herude i Vandet; i sex Timer har jeg staaet her. Har Du Noget til Mig?"	"Jeg er nær ved at sejle!" sagde hun, "det er godt, at du kommer, for jeg kan trænger til at få lidt hjælp på kræfterne! Det er koldt herude i vandet; i seks timer har jeg stået her. Har du noget til mig?"
Drengen tog Flasken frem, og Moderen satte den for Munden og drak en Slurk.	Drengen tog flasken frem, og moren satte den for munden og drak en slurk.
"O, hvor det gjør godt! hvor det varmer! det er ligesaa godt som varm Mad, og det er ikke saa dyrt! drik, min Dreng! Du seer saa bleg ud, Du fryser i de tynde Klæder! det er jo ogsaa Efteraar. Hu! Vandet er koldt! bare jeg ikke bliver syg! men det gjør jeg ikke! giv mig en Taar endnu og drik ogsaa Du, men kun en lille Draabe, Du maa ikke vænne Dig til det, mit stakkels fattige Barn!"	"Oh, hvor det gør godt, hvor det varmer! Det er lige så godt som varm mad, og det er ikke så dyrt! Drik, min dreng! Du ser så bleg ud, du fryser i det tynde tøj! Det er jo også efterår. *Hu*! Vandet er koldt, bare jeg ikke bliver syg! Men det gør jeg ikke! Giv mig en tår endnu og drik også selv, men kun en lille dråbe, du må ikke vænne dig til det, mit stakkels fattige barn!"
Og hun gik om Broen, hvor Drengen stod, og traadte op paa Land; Vandet drev fra Sivmatten, hun havde om Livet, Vandet flød fra hendes Skjørt.	- Og hun gik om broen, hvor drengen stod, og trådte op på land. Vandet drev fra sivmåtten, hun havde om livet, vandet flød fra hendes skørt.
"Jeg slider og slæber, saa Blodet er færdigt at springe mig ud af mine Neglerødder! men det er det samme, naar jeg kun hæderlig kan faae dig frem, mit søde Barn!"	"Jeg slider og slæber, så blodet er lige ved at springe ud af mine neglerødder! men det er ligemeget, når jeg kun kan få dig hæderligt frem i verden, mit søde barn!"
I det Samme kom en noget ældre Kone, fattig i Klæder og Skind, halt paa det ene Been og med en mægtig stor forloren Krølle ud over det ene Øie, det skulde skjules af Krøllen, men den gjorde Skavanken mere kjendelig. Det var en Veninde af Vaskerkonen, "Halte-Maren med Krøllen," kaldte Naboerne hende.	- I det samme kom en noget ældre kone, fattig i tøj og skind, halt på det ene ben og med en mægtig stor kunstig krølle ud over det ene øje. Øjet skulle skjules af krøllen, men den gjorde skavanken ved øjet mere tydelig. Det var en veninde af vaskekonen, "Halte-Maren med krøllen," kaldte naboerne hende.
"Stakkel, hvor Du slider og slæber og staaer i det kolde Vand! Du kan nok trænge til Lidt at varmes ved, og dog har man ondt af den Draabe, Du faaer!" - og nu var snart hele Byfogdens Tale til Drengen bragt Vaskerkonen; for Maren havde hørt det Hele, og det havde ærgret hende, at han talte saaledes til Barnet om dets egen Moder og om den Draabe, hun tog, lige i det Byfogden gjorde stort Middags-Collats med Viin i	"Stakkel, hvor du slider og slæber og står i det kolde vand! Du kan nok trænge til lidt at varmes ved, og dog har man ondt af den dråbe, du får!" – og nu var snart hele byfogedens tale til drengen holdt for vaskekonen. For Maren havde hørt det hele, og det havde ærgret hende, at byfogeden talte sådan til barnet om dets egen mor og om den dråbe, hun tog, samtidig med at byfogeden skulle have middagsselskab med vin i

flaskeviis! "fine Vine og stærke Vine! lidt over Tørsten hos Mange! men det kalder man ikke at drikke! de due, men Du duer ikke!" "Saa han har talt til Dig, Barn!" sagde Vaskerkonen, og hendes Læber bevægede sig zittrende: "Du har en Moder, der duer ikke! maaskee har han Ret! men til Barnet skulde han ikke sige det! dog, fra det Huus kommer Meget over mig!" "I har jo tjent der i Gaarde, da Byfogdens Forældre levede og boede der; det er mange Aar siden! Der er spiist mange Skjepper Salt siden den Tid, saa man nok kan tørste!" og Maren loe. "Der er stor Middag i Dag hos Byfogden, den skulde have været sagt af, men nu blev det dem for silde, og Maden var lavet. Jeg har det fra Gaardskarlen. Der er for en Timestid siden kommet Brev om, at den yngre Broder er død i Kjøbenhavn." "Død!" udbrød Vaskerkonen og blev liigbleg. "Ih dog!" sagde Konen; "tager I Jer det saa nær! naa, I kjendte ham, fra I tjente der i Huset." "Er han død! han var det bedste, det meest velsignede Menneske! vor Herre faaer ikke Mange, som ham!" og Taarerne løb hende ned ad Kinderne. "O, min Gud! det gaaer rundt med mig! det er, fordi jeg drak Flasken ud! jeg har ikke kunnet taale det! jeg føler mig saa ilde!" - og hun holdt sig op til Plankeværket. - "Herre Gud, I er ganske daarlig, Moer!" sagde Konen. "See dog til, det kan gaae over! - nei, I er rigtig syg! det er bedst, jeg faaer Jer hjem!" "Men Tøiet der!" "Det skal jeg nok tage mig af! tag mig under Armen! Drengen kan blive her og passe paa saa længe, saa skal jeg komme og vaske Resten; det er en lille Klat kun!" Og Fødderne vaklede under Vaskerkonen. "Jeg har staaet for længe i det kolde Vand! jeg har ikke siden imorges faaet Vaadt eller Tørt! jeg har Feber i Kroppen! O Herre Jesus! hjelp mig hjem! mit stakkels Barn!" - og hun græd. Drengen græd og sad snart ene ved Aaen ved det vaade Tøi. De to Koner gik langsomt, Vaskerkonen vaklende, op ad Gyden, om ad Gaden, forbi Byfogdens Gaard, og netop udenfor den sank hun om paa Brostenene. Folk	flaskevis! "- fine vine og stærke vine! *´Lidt over tørsten´*, siger man! Men vin til selskab kalder man ikke at drikke! De dur, men du dur ikke!" "Nå, så han har talt til dig, barn!" sagde vaskekonen, og hendes læber bevægede sig sitrende: "Om at du har en mor, der ikke duer! Måske har han ret! Til barnet skulle han dog ikke sige det! Men fra det hus kommer mange onde ord om mig!" "I har jo været tjenestepige i det hus, da byfogedens forældre levede og boede dér; det er mange år siden! Der er spist mange spande salt siden den tid, og så kan man nok tørste!" og Maren lo. "Der er stor middag i dag hos byfogeden. Den skulle have været aflyst, men nu blev det dem for sent, og maden var allerede lavet. Jeg har det fra gårdskarlen. Der er for en times tid siden kommet brev om, at byfogedens yngre broder er død i København." "Død!" udbrød vaskekonen og blev ligbleg. "Ih dog!" sagde Maren; "- tager I det så nært? Nå, I kendte ham jo, da I tjente der i huset." "Er han død?", sagde moren. "Han var det bedste, det mest velsignede menneske! Vorherre får ikke mange, som ham!" - og tårerne løb hende ned ad kinderne. "Oh, min Gud! det svimler for mig! Det er nok fordi jeg drak hele flasken! Jeg har ikke kunnet tåle det! Jeg føler mig så dårlig!" – og hun støttede sig til plankeværket. "Herre Gud, I er jo ganske dårlig, mor!" sagde konen. "Bare det dog kan gå over! – Nej, I er rigtig syg! Det er bedst, jeg får jer hjem!" "Men hvad med vasketøjet dér?" "Det skal jeg nok tage mig af! Tag mig under armen! Drengen kan blive her og passe på så længe, så skal jeg komme og vaske resten; det er jo kun en lille portion!" Og fødderne vaklede under vaskekonen. "Jeg har stået for længe i det kolde vand! Jeg har ikke siden i morges fået hverken vådt eller tørt! Jeg har feber i kroppen! Oh Herre Jesus, hjælp mig hjem! Mit stakkels barn!" – og hun græd. Og drengen græd og sad snart alene ved åen ved det våde tøj. De to koner gik langsomt, vaskekonen vaklende, op ad gyden, om ad gaden, forbi byfogedens gård, og netop uden for den sank vaskekonen om på brostenene. Folk

samlede sig. Halte-Maren løb ind i Gaarden om Hjelp. Byfogden med sine Gjester saae ud ad Vinduerne. "Det er Vaskerkonen!" sagde han, "hun har faaet lidt over Tørsten; hun duer ikke! det er Skade for den kjønne Dreng, hun har. Jeg har sandelig Godhed for Barnet. Moderen duer ikke!" Og hun blev bragt til sig selv igjen og ledet til sit fattige Hjem, hvor hun kom i Seng. En Skaal varmt Øl med Smør og Sukker gik den skikkelige Maren at lave, det var den Medicin hun troede var den bedste, og saa gik hun til Skyllestedet, skyllede meget daarligt, men velmeent, trak egentlig kun det vaade Tøi i Land og fik det i en Kasse. Ved Aften sad hun i den fattige Stue hos Vaskerkonen. Et Par brunede Kartofler og et deiligt fedt Stykke Skinke havde hun faaet hos Byfogdens Kokkepige til den Syge, det nød Drengen og Maren godt af; den Syge glædede sig ved Lugten, den var saa nærende, sagde hun. Og Drengen kom tilsengs, den selvsamme, i hvilken Moderen laae, men han havde sin Plads paatværs ved Fødderne med et gammelt Gulvtæppe over sig, syet sammen af blaa og røde Strimler. Og det var lidt bedre med Vaskerkonen; det varme Øl havde styrket hende, og Lugten af den fine Mad gjorde godt. "Tak, du gode Sjæl!" sagde hun til Maren, "Alt vil jeg ogsaa sige Dig, naar Drengen sover! jeg troer allerede, han gjør det! hvor sød og velsignet seer han ud! med de lukkede Øine! han veed ikke, hvorledes hans Moder har det. Vor Herre lade ham aldrig prøve det! - Jeg tjente hos Kammerraadens, Byfogdens Forældre, saa traf det sig, at den yngste af Sønnerne kom hjem, Studenten; dengang var jeg ung, vild og gal, men skikkelig, det tør jeg sige for Guds Ansgit!" saagde Vaskerkonen, - "Studenten var saa lystig og glad, saa velsignet! hver Bloddraabe i ham var retskaffen og god! bedre Menneske har der ikke været paa Jorden. Han var Søn i Huset, og jeg kun Tjenestepige, men vi bleve Kjærestefolk, i Tugt og Ære! et Kys er dog ikke Synd, naar man rigtig holder af hinanden. Og	samlede sig. Halte-Maren løb ind i gården om hjælp. Byfogeden med sine gæster så ud ad vinduerne. - “Det er vaskekonen!” sagde han, “hun har fået lidt over tørsten - hun dur ikke! Det er synd for den kønne dreng, hun har. Jeg har sandelig medlidenhed med barnet. Moren dur ikke!” - Og vaskekonen blev bragt til sig selv igen og blev fulgt til sit fattige hjem, hvor hun kom i seng. En skål varmt øl med smør og sukker fik den gode Maren lavet til hende, det var den medicin hun mente var den bedste, og så gik hun til vaskestedet, skyllede meget dårligt, men velment, trak egentlig bare det våde tøj i land og fik det lagt i en kasse. Ved aftenstid sad hun igen i den fattige stue hos vaskekonen. Et par brunede kartofler og et dejligt fedt stykke skinke havde hun fået hos byfogedens kokkepige til den syge, det nød drengen og Maren godt af. Den syge glædede sig ved lugten, den var så nærende, sagde hun. Og drengen kom i seng, i den samme seng som moren lå i, men han havde sin plads på tværs ved fodenden - med et gammelt gulvtæppe over sig, syet sammen af blå og røde tøjstrimler. - Og det gik lidt bedre med vaskekonen; det varme øl havde styrket hende, og lugten af den fine mad gjorde godt. “Tak, du gode sjæl!” sagde hun til Maren, “alt vil jeg fortælle dig, når drengen sover! Jeg tror allerede, han gør det! Hvor sød og velsignet han ser ud, med de lukkede øjne! Han ved ikke, hvordan hans mor har det. Vorherre lade ham aldrig prøve det selv! – Jeg tjente jo hos kammerrådens, byfogedens forældre, og så traf det sig, at den yngste af sønnerne kom hjem, studenten. Dengang var jeg ung, vild og gal, men dog ordentlig og skikkelig, det tør jeg godt sige for Guds ansigt!” sagde vaskekonen, – “studenten var så lystig og glad, så velsignet! Hver bloddråbe i ham var retskaffen og god, bedre menneske har der ikke været på Jorden. Han var søn i huset, og jeg kun tjenestepige, men vi blev kærestefolk, i tugt og ære! Et kys er dog ikke en synd, når man rigtig holder af

han sagde det til sin Moder; hun var som vor Herre for ham her paa Jorden! og hun var saa klog, kjærlig og elskelig! - Han reiste bort, og sin Guldring satte han paa min Finger. Da han vel var borte, kaldte min Madmoder mig ind for sig; alvorlig og dog saa mild stod hun, talte, som vor Herre vilde kunne det; hun klarede for mig Afstanden i Aand og Sandhed imellem ham og mig. "Nu seer han paa, hvor godt Du seer ud, men Udseendet vil gaae bort! Du er ikke oplært som han, I naae ikke op til hinanden i Aandens Rige, og deri ligger Ulykken. Jeg agter den Fattige, sagde hun, hos Gud kan han maaskee faae en høiere Plads, end mange Rige, men man maa ikke paa Jorden gaae over i et galt Spor, naar man kjører fremad, ellers vælter Vognen og I To ville vælte! Jeg veed, at en brav Mand, en Haandværksmand har friet til Dig, det er Erik Handskemager, han er Enkemand, har ingen Børn, staaer sig godt, tænk derover!" Hvert Ord, hun sagde, var som Knive gjennem mit Hjerte, men Konen havde Ret! og det knugede mig og tyngede mig! - jeg kyssede hendes Haand og græd mine salte Taarer, og det endnu mere, da jeg kom ind i mit Kammer og lagde mig over min Seng. Det var en tung Nat, som fulgte, vor Herre veed, hvad jeg led og stred. Saa gik jeg om Søndagen til Herrens Bord, for at faae Lys i mig. Da var det ligesom en Tilskikkelse: idet jeg gik ud af Kirken, mødte jeg Erik Handskemager. Saa var der ikke længer nogen Tvivl i mit Sind, vi passede for hinanden i Stilling og Vilkaar, ja, han var endogsaa en velhavende Mand! og saa gik jeg lige hen til ham, tog hans Haand og sagde: er dine Tanker endnu til mig? - Ja evig og altid! sagde han. - Vil Du have en Pige, der agter og ærer Dig, men ikke holder af Dig, men det kan vel komme! - Det vil komme! sagde han, og saa gav vi hinanden Haanden. Jeg gik hjem til min Madmoder; Guldringen, som Sønnen havde givet mig, bar jeg paa mit bare Bryst, jeg kunde ikke sætte den paa min Finger ved Dagen, men kun hver Aften, naar jeg lagde mig i min Seng. Jeg kyssede Ringen, saa at min Mund blødte ved det, og saa gav jeg den til min Madmoder, og sagde, at i næste Uge vilde der blive lyst fra Prædikestolen for mig og Handskemageren. Saa tog min Madmoder mig i sine Arme og kyssede	hinanden. Og han sagde det til sin mor; hun var som Vorherre for ham her på jorden! Og hun var så klog, kærlig og elskelig! – Han rejste bort, og sin guldring satte han på min finger. Da han var rejst bort, kaldte hans mor mig ind til sig; alvorlig og dog så mild stod hun, talte, som Vorherre ville kunne det; hun forklarede mig afstanden i ånd og sandhed imellem ham og mig. "Nu ser han på, hvor godt du ser ud, men udseendet vil jo forsvinde! Og du er ikke oplært og dannet, som han. I når ikke op til hinanden i åndens rige, og deri ligger ulykken." "Jeg respekterer den fattige", sagde hun, "hos Gud kan han måske få en højere plads end mange rige, men på jorden må man ikke gå over i et galt spor, når man kører fremad. Ellers vælter vognen og I to vil vælte! Jeg ved, at en brav mand, en håndværksmand, har friet til dig. Det er Erik Handskemager, han er enkemand, har ingen børn, klarer sig godt - tænk over det!" Hvert ord, hun sagde, var som knive gennem mit hjerte, men konen havde ret! Og det knugede mig og tyngede mig! Jeg kyssede hendes hånd og græd mine salte tårer, og det endnu mere, da jeg kom ind i mit kammer og lagde mig på min seng. Det var en tung nat, som fulgte, Vorherre ved hvor meget jeg led og stred. Så gik jeg om søndagen i kirke, til Herrens bord, for at få lys i mig. Da var det ligesom en åbenbaring: Idet jeg gik ud af kirken, mødte jeg Erik Handskemager. Så var der ikke længere nogen tvivl i mit sind, vi passede for hinanden i stilling og stand, ja, han var endda en velhavende mand! Og så gik jeg lige hen til ham, tog hans hånd og sagde: "Er dine tanker stadig til mig?" – "Ja, evig og altid!" sagde han. – "Vil du have en pige, der agter og ærer dig, men ikke holder af dig – og dog, det kan vel komme." – "Det vil komme!" sagde han, og så gav vi hinanden hånden. Jeg gik hjem til studentens mor; guldringen, som sønnen havde givet mig, bar jeg på mit bare bryst, jeg kunne ikke sætte den på min finger om dagen, kun hver aften, når jeg lagde mig i min seng. Jeg kyssede ringen, så at min mund blødte ved det, og så gav jeg den til moren, og sagde, at i næste uge ville der blive lyst fra prædikestolen for mig og handskemageren. Så tog hun mig i sine arme og kyssede mig – hun sagde ikke, at jeg ikke duede.

mig - hun sagde ikke, at jeg ikke duede, men den Gang var jeg maaskee ogsaa bedre, skjøndt jeg ikke endnu havde prøvet saa megen Verdens Modgang. Og saa stod Brylluppet ved Kyndelmisse; og det første Aar gik godt, vi holdt Svend og Dreng og Du, Maren, tjente os."	Men den gang var jeg måske også bedre, da jeg ikke endnu havde prøvet så megen verdens modgang. Og så stod brylluppet i februar, ved kyndelmisse. Og det første år gik godt, vi holdt både svend og dreng i huset, og du, Maren, var vor tjentestepige"
"O, I var en velsignet Madmoder!" sagde Maren, "aldrig glemmer jeg, hvor mild I og Jer Mand var!"	"Oh, I var en velsignet madmor!" sagde Maren, "aldrig glemmer jeg, hvor mild I og jer mand var!"
"Det var i de gode Aar, Du var hos os! - Børn havde vi da ikke. - Studenten saae jeg aldrig! - Jo, jeg saae ham, men han saae ikke mig! han kom her til sin Moders Begravelse. Jeg saae ham staae ved Graven, han var saa kridhvid og saa bedrøvet, men det var for Moderens Skyld. Da siden Faderen døde, var han i fremmede Lande og kom ikke her og har ikke heller senere været her. Aldrig giftede han sig, veed jeg; - han var nok Procurator! - mig huskede han ikke, og om han havde seet mig, saa havde han dog vist ikke kjendt mig igjen, saa fæl jeg seer ud. Og det er jo ogsaa meget godt!"	"Det var i de gode år, du var hos os! – Børn havde vi ikke dengang. – Studenten så jeg aldrig! – Jo, *jeg* så ham, men *han* så ikke mig! Han kom her til sin mors begravelse. Jeg så ham stå ved graven, han var så kridhvid og så bedrøvet, men det var for morens skyld. Da siden faderen døde, var han i fremmede lande og kom ikke her - og har ikke heller senere været her. Aldrig giftede han sig, ved jeg; – han var nok sagfører! Mig huskede han ikke, og om han havde set mig, så havde han dog vist ikke genkendt mig, så fæl som jeg ser ud. Og det er jo også meget godt!"
Og hun talte om sine Prøvelsers tunge Dage, hvorledes Ulykken ligesom væltede ind paa dem. De eiede fem hundrede Rigsdaler, og da der i Gaden var et Huus at faae for to hundrede, og det vilde betale sig at faae det revet ned og bygge et nyt, saa blev Huset kjøbt. Murer og Tømrer gjorde Overslag, at det videre vilde koste ti hundrede og tyve. Credit havde Erik Handskemager, Pengene fik han til Laans fra Kjøbenhavn, men Skipperen, der skulde bringe dem, forliste og Pengene med.	Og hun talte om sine prøvelsers tunge dage, hvorledes ulykken ligesom væltede ind på dem. De ejede fem hundrede rigsdaler, og da der i samme gade var et hus til salg for to hundrede, og det ville betale sig at få det revet ned og bygge et nyt, så blev huset købt. Murer og tømrer lavede overslag: det hele ville koste tusinde og tyve rigsdaler. Kredit kunne Erik Handskemager få, pengene fik han til låns fra København, men skipperen, der skulle bringe dem, forliste og pengene med.
"Da var det, jeg fødte min velsignede Dreng, som her sover. - Fader faldt i en svær, langvarig Sygdom; i tre Fjerdingaar maatte jeg klæde ham af og paa. Det gik reent tilbage for os, vi laante og laante: alt vort Tøi gik, og Fader døde fra os! - Jeg har slidt og slæbt, stridt og stræbt for Barnets Skyld, vasket Trapper, vasket Linned, grovt og fiint, men jeg skal ikke have det bedre, vil vor Herre! men han løser nok op for mig og sørger for Drengen."	"Da var det at jeg fødte min velsignede dreng, som her sover. – Fader Erik faldt i en svær, langvarig sygdom; i næsten et år måtte jeg klæde ham af og på. Det gik rent tilbage for os, vi lånte og lånte: Alle vore ting mistede vi, og vor far døde fra os! – Jeg har siden slidt og slæbt, stridt og stræbt for barnets skyld, vasket trapper, vasket linned, groft og fint, men jeg skal åbenbart ikke have det bedre, sådan vil Vorherre! Men han løser nok op for mig - og sørger for drengen."
-	
Og saa sov hun.	Og så sov hun.
Ud paa Morgenen følte hun sig styrket og stærk nok, som hun troede, til igjen at gaae til sit Arbeide. Hun var netop kommet ud i det kolde	Ud på morgenen følte hun sig styrket og stærk nok, det troede hun, til igen at gå til sit arbejde. Hun var netop kommet ud i det kolde vand, da

Vand, da greb hende en Rystelse, en Afmagt; krampagtigt tog hun for sig med Haanden, gjorde et Skridt opad og faldt om. Hovedet laae paa det tørre Land, men Fødderne ude i Aaen, hendes Træskoe, som hun havde staaet med paa Bunden, - i hver af dem var der en Visk Halm - drev paa Strømmen; her blev hun fundet af Maren, der kom med Kaffe. Fra Byfogden havde der hjemme været Bud, at hun strax maatte møde hos ham, han havde Noget at sige hende. Det var for seent. En Barbeer blev hentet til Aareladning; Vaskerkonen var død. "Hun har drukket sig ihjel!" sagde Byfogden. I Brevet, der bragte Underretning og Broderens Død, var opgivet Testamentets Indhold, og deri stod, at 600 Rdlr. testamenteredes til Handskemager-Enken, der engang havde tjent hans Forældre. Efter bedste Skjøn skulde Pengene, i større eller mindre Portioner, gives hendes og hendes Barn. "Der har været noget Mikmak med min Broder og hende!" sagde Byfogden, "godt, at hun er af Veien; Drengen faaer nu det Hele, og jeg skal sætte ham til brave Folk, en god Haandværker kan han blive!" - Og i de Ord lagde vor Herre sin Velsignelse. Og Byfogden kaldte Drengen for sig, lovede at sørge for ham, og sagde ham, hvor godt det var, at hans Moder var død, hun duede ikke! Til Kirkegaarden blev hun bragt, de Fattiges Kirkegaard. Maren plantede et lille Rosentræ paa Graven, Drengen stod ved Siden. "Min søde Moder!" sagde han, og Taarerne strømmede: "Er det sandt: hun duede ikke!" "Jo, hun duede!" sagde den gamle Pige og saae op imod Himlen. "Jeg veed det fra mange Aar og fra den sidste Nat. Jeg siger Dig, hun duede! og vor Herre i Himmeriges Rige siger det med, lad Verden kun sige: hun duede ikke!"	en rystelse greb hende, en afmagt. Krampagtigt tog hun for sig med hånden, gjorde et skridt opad og faldt om. Hovedet lå på det tørre land, men fødderne ude i åen, og hendes træsko, som hun havde stået med på bunden, – i hver af dem var der en visk halm – drev på strømmen. Her blev hun fundet af Maren, der kom med kaffe. - Fra byfogeden havde der hjemme hos vaskekonen været bud: hun skulle straks møde hos ham, han havde noget at sige hende. Det var for sent. En barber blev hentet til give hende åreladning; men vaskekonen var død. “Hun har drukket sig ihjel!” sagde byfogeden. I brevet, der bragte underretning om broderens død, var også opgivet testamentets indhold, og deri stod, at 600 rigsdaler testamenteredes til handskemager-enken, der engang havde tjent hans forældre. Efter bedste skøn skulle pengene, i større eller mindre portioner, gives hende og hendes barn. “Der har været noget *mikmak* med min broder og hende!” sagde byfogeden, “godt, at hun er af vejen. Drengen får nu det hele, og jeg skal sende ham til brave folk, en god håndværker kan han blive!” – Og i de ord lagde Vorherre sin velsignelse. Og byfogeden kaldte drengen til sig, lovede at sørge for ham, og sagde ham, hvor godt det var, at hans mor var død: - hun duede ikke! Til kirkegården blev hun bragt, de fattiges kirkegård. Maren plantede et lille rosentræ på graven, drengen stod ved siden. “Min søde mor!” sagde han, og tårerne strømmede: “Er det sandt: *hun duede ikke*?” “Jo, hun duede!” sagde den gamle Maren og så op imod himlen. “Jeg ved det fra alle de mange år og fra den sidste nat. Jeg siger dig: *hun duede*! - og Vorherre i Himmeriges rige siger det med. Lad så verden bare sige: Hun duede ikke!”
Originalteksten, bragt her til dokumentation mhp. 2019-versionens ændringer, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler.	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©

Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	